

KOŘENY

Můj táta pocházel z malý vesnice na Moravě. Jeho dětství nebylo žádná pohádka. Co vím, tak ho rodiče vychovávali tvrdou rukou, žádný pohlazení, žádná pochvala. Děda byl dělník, babička se starala o domácnost. Žili život plnej dřiny, kde vládla přísnost a kde se neřešily pocity, tvrdost byla normou, cit a pochopení skoro neexistovaly. Máma, ta byla pravej opak. Narodila se a vyrůstala ve městě, v úplně jiným prostředí. Její otec, můj děda, byl ředitelem velkého podniku a babička pracovala jako vrchní účetní. Doma vládla slušnost, byli vzdělaný, měli určitej standard. Bezproblémový to tam taky vždycky nebylo, ale rozhodně se nemlátili a ten surovej vesnickej přístup, kterej měl v sobě můj táta, vůbec neznali. A právě do tohohle spojení dvou rozdílných světů, tvrdý vesnický výchovy a městského života se všemi pravidly, jsem se narodil.

Jak se dali dohromady, je příběh skoro jako z filmu. Táta byl na vojně ve městě, kde máma bydlela a původně měla jít na rande s jeho kamarádem. Jenže ti dva vojáci se mezi sebou nějak domluvili, prej z recese, že se vymění. A tak se stalo, že máma potkala kluka, se kterým se vlastně nikdy ani potkat neměla. A na základě týchle zvláštní náhody se rozvíjel vztah, který nakonec skončil svatbou a založením rodiny. I když jsme se sestrou jen rok od sebe, jsme dvě naprosto rozdílný povahy, navíc jsme vyrůstali mezi dvěma velmi odlišnými rodiči. Tento kontrast nás provázal od začátku a vlastně poznamenal všechno, co se později událo.

Naše první společný roky jsme prožili v paneláku na sídlišti. Byt velikosti 3+1, umakartová koupelna, lino, který se nikdy pořádně nelesklo, těžkej, zatuchlej pach chodeb. Venku dětský hřiště, kousek od domu telefonní budka, hned přes cestu škola. Typická „králíkárna“ osmdesátek.

Já si z tohoto období pamatuju hlavně vztah se svou sestrou. Jako děti jsme si byli hodně blízky, na všech fotkách jsme u sebe, držíme se za ruce, moje hlava na jejím rameni, byla moje jistota. Něco jako moje dvojče. Žádný hádky, žádný soupeření. Jenže tohle období mělo záhy vzít za své.

Postupně do toho začal vstupovat táta. Přísněj, chladnej, často výbušnej. Pamatuju si na situace, kdy mě zatáhnul do koupelny a dal mi takovou facku, že mi tekla krev z nosu rovnou do umyvadla. Nebo když mě chytil za ucho a vedl mě přes byt takovou silou, že mi v hlavě křuplo a bolestí jsem brečel. Nebylo to výchovný plácnutí. Byly to tvrdý rány, za kterejma nebylo vysvětlení ani snaha mě něco naučit. Jen agrese. Chodil domů z práce vždycky ve stejnou dobu, s černou koženou brašnou přes rameno a v zelený pracovní bundě. Ten obraz mám dodnes před očima. Nejdřív zazvonil u dveří, a ten zvuk zvonku byl tak typickej, že jsme všichni okamžitě věděli, že je doma. Taky se nás v tu chvíli často zmocňoval strach, protože jsme nikdy nevěděli, v jaký náladě dorazí a co bude dál. V předsíni si pověsil brašnu na věšák, zul boty a pak zamířil rovnou do obýváku, kde se posadil k televizi. To byl jeho každodenní rituál, kterej se opakoval pořád dokola. Vlastně celý naše odpoledne se odvíjelo od toho, jak se táta tvářil, když usedl do křesla. Ve vzduchu viselo napjatý očekávání. Bude klid, nebo ne?